

λοιπόν ότι, από τους δύο μας, εγώ είχα δίκιο ;

— Έλα δά ! απήντησεν ο ναύκληρος Όλιβας, και ύψωσε τους ώμους του.

— Έγώ, βέβαια . . . αφού ύπάρχη ή μεγάλη νεροφειδα !

— Οχι ζούμε αν ύπάρχη . . .

— Τήν είδικμε και την παραίδαμε ! Κατά βάθος, ο βαρελās έκυμαίνετο μεταξύ του φύθου, τον όποιον βεβαίως του ένένπειν ή έμφάνισις του τέρατος, και της ίκανοποίησιως, την όποιαν ήσθάνετο διότι πάντοτε έπίστειυσεν εις την ύπαρξίν του.

Έν τῷ μεταξύ φόβος και τρόμος είχε κυριεύση την πολύμηνη της Πετροπαυλόςσκις. Κανείς από τους δεσιδαιμόνας κατοίκους της δεν άμφέβαλλε διά την έμφάνισιν του θηρίου εις τα ύδατα της Σιθήςρας. Άπ' εναντίας εξηκολούθουν όλοι να προσέχουν τα ύδατα της Άβάτσας, διότι έφοβούντο μήπως έκρύβη μέσα εις τον όρμον το φοβερόν θηρίον. Έσηκόνετο κανέν κύμα παραπολύ μεγάλο προς τὸ πέλαγος; — Αυτό το θηρίον ανεκάτευσε τὰ βάθη του Όκειανού, κατά την ιδέαν των ! . . . Διέσχισε τὸ διάστημα καμία φοβερά βοή ; — Αυτό έκτυπούσε τον άέρα με την τεραστίως μεγάλην ούράν του ! . . . Φαντασθήτε, αν έπροχωρούσεν έως τον λιμένα, αν ήτο σαύρα και όρις συγχρόνως και έπηδούσεν έξω από το νερό και έπιπτεν επάνω εις την πόλιν ! . . . Όσον φοβερόν ήτο εις την θάλασσαν, άλλο τόσον θά ήτο και εις την ξηράν . . . Καί πῶς να του ξεφύγουν ;

Έν τοσοῦτω ο «Άγιος Ένώχ» και ο «Ρέπτων» έπέσπευδον τας προετοιμασίας των. Οι Άγγλοι, ότι και αν έφρόνουν διά τὸ φοβερόν τέρας, είχαν σκοπόν να κάμουν πανία, καθ' όλα τα φαινόμενα, την ιδίαν ήμέραν με τους Γάλλους. Άφού λοιπόν ο πλοίαρχος Κίγγ και το πλήρωμά του δεν έδίσταζαν να φύγουν, ο πλοίαρχος Μπουρκάρ και το πλήρωμά του ήμπορούσαν να μείνουν άραγμένοι ;

Δι' αυτό, την 10 Όκτωβρίου το πρωί, τὰ δύο πλοία έσήκωσαν τας άγκύρας των την ιδίαν ώραν, βοηθούμενα δὲ υπό του ρεύματος της παλιρροίας, με τας σημαίας των εις τὸ κέρας του έπιδρόμου, διέσχισαν τον όρμον της Άβάτσας, και ώθούμενα υπό έλαφροῦ άνέμου πνέοντός από την ξηράν, έπλευσαν προς ανατολάς και τὰ δύο, ως εάν είχαν συμφωνίαν να ταξειδεύουν μαζί.

Με όλα τὰ προηγούμενά που είχαν, ποιος ήξεύρει αν δεν θά παρουσιάζετο άφορμή ν' άφίσουν κατά μέρος πᾶσαν αντίπαθειαν και να σπεύση τὸ έν προς βοήθειαν του άλλου ;

Άν έρωτάτε διά τους κατοίκους της Πετροπαυλόςσκις, τότε ήτον ή τρομάρα

των, ώστε ή μόνη έλπίς των ήτο ότι το θηρίον, αφού έξεθύμιεν εναντίον των δύο φαλινοθηρικῶν, θά απέμακρύνετο από τὰ παράλια των ! . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΑΥΟ ΣΜΠΑΡΑ Σ' ΕΝΑ ΤΥΓΚΟΝΙ

Τίποτε ύποπτον δεν εφαινετο εις την θάλασσαν. Καί των δύο πλοίων τὰ τηλεσκοπία είχαν έρευνήση όλα τὰ σημεία του όρίζοντος και της παραλίας. Όστε μίαν φοράν ή έπιφάνεια των υδάτων δεν απέκάλυψε την παραμικράν έσωτερικὴν ταρχήν. Υπό την ένέργειαν του άνέμου, ή θάλασσα έφούσκωνε και έσημάτιζε μακρά κύματα, τὰ έποια μόλις έσκαζαν όλίγον προς τὸ μέρος του πελάγους.

Ο «Άγιος Ένώχ» άρμένιζε με όλα τὰ πανιά του άνοικτὰ και με τους πρόποδας άριστερά. Ο πλοίαρχος Μπουρκάρ εύρισκετο σε οβράνο από τον πλοίαρχον Κίγγ, και, αφού όρισε σε εν άύξηση την απόστασιν, ή έποια έχώριζε τὰ δύο πλοία.

Ότε καντός, ούτε πανιά εφαινοντο εις τον όρίζοντα. Έπέρασαν τρεις ήμέραι, χωρίς να διακοπή με κανέν έπιστόδιον ή μονοτονία του ταξειδίου. Οι όπτηρες του «Άγιου Ένώχ» τίποτε δεν είδαν τὸ δεικνύον την παρουσίαν του ώκειανείου γίγαντος, ο έποιος έτρόμαζε την Πετροπαυλόςσκιη. Και όμως είχαν τέσσαρα τὰ μάτια των οι τρεις καμκισταί, οι όποιοι έστέκοντο εις τὰ δίχρυα του ακατιού ιστοῦ, του μεγάλου και του έπιδρόμου.

Δεν εφάνη ή νεροφειδα, δεν εφάνησαυ όμως ούτε φάλαινα ούτε φυσητήρες. Καί δι' αυτό τὸ πλήρωμα έπίεσιμονεν όσον έβλεπεν ότι τὰ αποτελέσματα της δευτέρας εκείνης έκστρατείας θά ήσαν μηδαμινά.

— Και όμως, περητήρησεν ο ιατρός Φιλιώλ εις μίαν συζήτησιν, την όποιαν έκαμναν οι άξιωματικοί επί του θέματος τούτου, αφού δεν είχε εδῶ αι φάλαιναι, θά ειπή πῶς είναι άλλου, διότι δεν ύποθέτω ότι σας έπέρασεν από τὸ μυαλό ότι έχάθησαν έντελῶς από την θάλασσαν . . .

— Έκτός αν τες έφαγε τὸ τέρας και δεν άφησε ούτε μίαν ! διέκοψεν ο ύποπλοίαρχος Άλλόν.

— Μά την πίστιν μου, είπε, ο κ. Φιλιώλ, όταν έφύγαμεν από την Πετροπαυλόςσκιην, δεν έπίστευα ότι ύπάρχη τέτοιο ζῶον, και τώρα εξακολουθῶ να μην πιστεύω . . . Οι ψαράδες έπαθαν βέβαια από οφθαλμαπάτην. Είδαν, φαίνεται, κανένα μεγάλο πολύποδα εις την έπιφάνειαν των υδάτων, και ή τρομάρα των τους έκαμε να τον πάρουν διά τέρας ύπερφυσικόν ! . . . Φειδι μήκος τριακοσίων ποδῶν, αγαπητοί μοι φίλοι, ούτε

στά παραμύθια της Χαλιμας δεν ύπάρχει. Άλλην όμως γνώμην είχαν ή πλειονοψηφία εις τον «Άγιον Ένώχ». Οι μαθητευόμενοι και οι περισσότεροι ναῦται ήκουαν με προσοχήν τον βαρελās, ο όποιος τους έτρόμαζεν άδιάκοπα με ιστορίες και παραμύθια τόσον φοβερά πού να σηκωθῆ ή τρίχα . . . και των φαλινοῶν άκόμη ! — όπως έλεγεν ο ξυλουργός Φερους. Και όμως έγινε ν' άπαρῆ κανείς πῶς τα έπίστευαν, αφού τίποτε δεν έβλεπαν.

Ο Ζαχαρίας Καβιδουλίνος δεν έρριχνε κάτω τὰ άρματα, — όπως λέγει ή παροιμία. Κατά την ιδέαν του, οι ψαράδες δεν είχαν κάμη λάθος, και τὸ θαλάσσιον θηρίον πραγματικῶς ύπήρχεν. Δεν είχαν ανάγκην αὐτός να τὸ ιδῆ δια να πιστεύση εις την ύπαρξιν του. Και την ήμέραν εκείνην, εις τὰ πειράγματα πού του έκαμναν, απήντησεν :

— Είτε το εύρη εις τον δρόμον του ο «Άγιος Ένώχ», είτε δεν το εύρη, τὰ πράγματα δεν αλλάζουν καθόλου . . . Άν και είμαι βέβαιος ότι και ήμεϊς άκόμα . . .

— Πότε θά το ιδούμε ; ηρώτησεν ο ναύκληρος Όλιβας.

— Πολύ γρηγορώτερα παρὰ πού ύποθέτεις, διεκήρυξεν ο βαρελās, και συμφορὰ μας τότε ! . . .

— Στοιχηματίζεις ένα μπουκάλι ραχί, γέρο μου, ότι δεν θά δοῦμε ούτε την άκραν της ούρας της νεροφειδας σου, έως ότου φθάσωμεν εις την Βαγκούβερ ;

— Έσύ, αν θελήσω, είμπορείς να στοιχηματίσης και δύο, και τρία . . . και δέκα μπουκάλια . . .

— Διὰ ποίον λόγον ;

— Διότι δεν θά ύποχρεωθῆς να τα πληρώσης ούτε εις την Βαγκούβερ ούτε πουθενά άλλου !

Και, κατά τὸ μυαλό του πεισματάρη Ζαχαρία Καβιδουλίνου, ή άπάντησις του εσήμαινεν ότι ο «Άγιος Ένώχ» δεν θά έπέστρεφεν από αὐτὸ το τελευταίον ταξειδί του εις τον λιμένα.

Τὸ πρωί της 13 Όκτωβρίου, τὰ δύο πλοία απέμακρύνθησαν απ' άλλήλων τόσον πολύ, ώστε τὸ έν δεν έβλεπε τὸ άλλο.

Ο καιρός διετηρεῖτο εὐνοϊκός, και οι ύπολογισμοί του κ. Μπουρκάρ έδειξαν ότι είχαν διανύση ήδη τὸ έν τρίτον του ταξειδίου. Ο Όλεκνός ήτο έρημος πάντοτε. Κυριολεκτικῶς, «ούτε πουλί πετάμενο» δεν εφαινετο. Οι σурτες, πού είχαν εις την πρόμνην από την ήμέραν του άπόπλου, ούτε ένα ψάρι δεν είχαν πιάση, αν και συνήθως εις εκείνα τα μέρη του Ειρηνικου τὰ πλοία πιάνουν άφθονα γώσιμα ψάρια. Άλλά, αὐτήν την φοράν, τὰ ύδατα ήσαν έντελῶς έρημα. Άλλως τε οι όπτηρες κανέν ζῶον έ-

ξαιρετικόν, είτε κατά τὸ σχήμα είτε κατὰ τας διαστάσεις, δεν είχαν ιδῆ άκόμη. Και βεβαίως, αν ύπήρχε τέτοιο ζῶον, δεν θά διέφευγε τὸ άγρυπνον όμμα του Ζαχαρία Καβιδουλίνου. Καθισμένος επάνω εις τον πρόβolon και σιαρίζων με τὸ χέρι τὰ μάτια του δια να βλέψη καλλιτέρη, έπρόσεχεν άδιάκοπα και ούτε κατεδέχετο ν' άπαντήση όταν τον έρωτούσαν τίποτε. Οι ναῦται τον ήκουαν πού κάτι έμουρμούριζε μέσα στὰ δόντις του, άλλ' ό,τι έλεγε τὸ έλεγε διά τον έκυτόν του, και όχι διά τους άλλους . . .

(Έπειτα συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Αγαπητοί μου,

σε δεν είναι άκόμη καιρός, και έσως δεν έχω άκόμη να σας φανερώσω τὰ πράγματα με τὸ νῆ και με τὸ σίγμα, με τὰ όνόματα και με τὰ ψευδώνυμα, με τὰς όδους και με τους αριθμούς. με τους τίτλους και με τους όρους . . . Δεν είξεύρω δηλαδή αν όλα αὐτὰ μου άνεκοινώθησαν υπό έγκύθειαν, ή με τὸ δικαιώμα να τανακοινώσω κ' εγῶ εις τους φίλους μου. Άλλ' επειδή κάτι πρόκειται να γίνη, παιδικόν αλλά και συγχρόνως σοβαρόν, προσωρινόν αλλά και συγχρόνως διαρκές, — δηλαδή κάτι σοβαρώτερον και διρκέστερον από τὰ συνειθισμένα παιγνίδια των παιδιῶν, — και επειδή τὸ κάτι αὐτὸ μετ' έλίγον ίσως θά τὸ μάθουν πολλοί, θά τὸ μάθουν όλοι, έκρινα καλόν να σας δώσω από τώρα, έττω και άορίστως, τὰ πρωτόλεια της μεγάλης είδήσεως.

Λοιπόν, θά γίνη έν Παιδικόν Θεάτρον. Το κάμνουν μερικοί φίλοι της Διαπλάσεως, κάλλιστα παιδιά, εκ γνωστῶν αθηναϊκῶν οικογενειῶν, μαζί με μερικούς φίλους των πού είμπορεί νά μην είναι άκόμη φίλοι της Διαπλάσεως, αλλά επί τῆ εύκαιρίας οι φίλοι θά . . . ξεσπαθώσουν. Τελος πάντων μία καλή παρεια από καμμιὰ δεκαπενταριά παιδιά και κορίτσια της Μεσαίας μας Τάξεως, δηλαδή από δώδεκα έως δεκαπέντε έτών. Δεν θέλουν, βλέπετε, εις την έταιρείαν των ούτε πολὺ μικροῦς ούτε πολὺ μεγάλους, διότι έχουν την ιδέαν ότι και οι μὲν και οι δὲ θά τους τυχ χαλοῦν, — και ίσως έχουν δίκαιον. Θά είναι συγχρόνως έταιροί, θεατρῶναι, ήθο-

ποιοί, ύποβολείς, αντιγραφείς και . . . συγγραφείς άκόμη του Θεάτρον των. Οὗ το κτίσουσιν εις την αὐλήν της οικίας ενός, ή μάλλον δύο έξ αυτών, ή ίσοία είναι τόσον εύρύχωρος, ώστε να είμπορη νά περιλάβη άνέτως μίαν ξύλινην σκηνοῦλκην, ανάλογην με ταναστήματα των ήθοποιῶν, και εκάτων καθίσματα δια τους θεατάς. Τὰ καθίσματα όμως θά είναι φυσικοῦ μεγέθους, διότι οι θεαταί θά είναι και . . . μεγάλοι. Καί βέβαια ! από τας παραστάσεις δεν θά λείπουν οι γονεϊς και οι στενοί συγγενεϊς των ήθοποιῶν, — οι όποιοι θά είναι τσαμπατζήδες, καθῶς λέγομεν εδῶ εις τὰς Άθήνας τους εισερχομένους δωρεάν εις τὸ θεάτρον, — τὸ δε ύπόλοιπον του άκροατηρίου θάποτελήται από παιδιά, τὰ όποια θά πληρώνουν έν μικρόν τίμημα εισόδου, — διά τὰ έξοδο. — παραδείγματος χάριν 50 λεπτά. Άν όμως μωρισθῆ την «έπιχειρήσιν» ο φορατζής και χαρκητήρη τὸ παιδικόν αὐτὸ Θεάτρον ως δημόσιον θέαμα, τότε τὰ 50 λεπτά θαύξηθουν με τον φόρον και θά γίνουσιν 60. Όσον δι' αὐτὸ οι όργανωταί δεν πολυσκοτίζονται, διότι είξεύρουν ότι ο φόρος είναι πάντοτε . . . εις βάρος των θεατῶν.

Αι παραστάσεις θά είναι άπογευματιναί. Τον χειμῶνα όμως θά είναι κάπως άραιαί, διότι θά γίνωνται μόνον τας Κυριακάς και τας έορτάς, και πάλιν όταν θά είναι τόσον καλός καιρός, ώστε οι θεαταί να είμποροῦν να στέκωνται εις τὸ ύπαιθρον. Έκτός αν εύρουν προσωρινῶς καμμιάν μεγάλην αίθουσαν. Όπως δήποτε, την άνοιξιν τὸ Παιδικόν Θεάτρον θά λειτουργῆ κανονικώτερα, και τὸ καλοκαίρι πλέον τακτικά. Οὗ είναι με άλλους λόγους θερινόν θεάτρον, με την διαφοράν ότι αι παραστάσεις, και τὸ θέρος άκόμη, θά γίνωνται τὸ άπόγευμα. Θά μου πῆτε : δεν είμπορεί τότε καμμία παράστασις να γίνη και τὸ βράδυ ; Φυσικαί οι διοργανωταί δεν έκαμαν κανένα συμβόλιον πού να τὸ άπαγορεύη. Υποθέτω μόνον ότι θά τους έμποδίζη τὸ ζήτημα του φωτισμοῦ, διότι βέβαια δεν θά κάμουν . . . έγκατάστασιν ήλεκτρικου.

Τώρα θά μ' έρωτήσετε περι δραματολογίου. Τί θά παιζουν εις τὸ Παιδικόν Θεάτρον οι μικροί ήθοποιοί ; Άπλούστατα : δραμάτια και κωμωδίας, πρωτότυπα ή μεταφρασμένα, ξένα ή ιδικά των. Και μάλιστα ένας από τους μικροῦς έταιρους μου έδειξε τὸ έργον του, τὸ όποιον θά παιχθῆ εκ των πρώτων, διότι ενεκήρη ήδη υπό της έπιτροπῆς, την όποιαν αποτελοῦν δύο μπαμπάδες. Είναι παραμυθιαί δύο πράξεις με έπιλογόν. Άλλά τί πράξεις ! Φαντασθήτε ότι εις δέκα λεπτά της ώρας τὸ έιδάξαμε όλόκληρον, ενώ συνωμιλοῦσα συγχρόνως και με τον δωδεκαετή συγγραφέα, ο όποιος μου ά-

νέπτυσσε τὰ σχέδιά του. Το δράμα έπιγράφεται «Τ' άδελφια». Είναι μία βασιλοπούλα και ένα βασιλόπουλο, πού έχουν μίαν κακή θεία, μάγισσα, ή οποία μαρβώνει τὴ βασιλοπούλα, και τυφλώνει τὸ βασιλόπουλο, και . . . και . . . πού να σας τα λέγω ! Όταν θά παιχθῆ, θά το ιδῶ κάλλιτερα και θά σας είπῶ. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει να μάθετε ότι τὸ Παιδικόν Θεάτρον θά έχη και — τί νομίζετε ; — και άμαξάκι, κάλλιστα ένα άμαξάκι, τὸ όποιον ο μπαμπάς ενός εκ των έταίρων, ο όποιος είναι Υπουργός, τὸ έθεσεν εις την διάθεσιν της θεατρικῆς έταιρείας, και καμμιάν ήμέραν θά το ιδῆτε εις τον δρόμον, φορτωμένον παιδάκια, να γυρίζη στὰ μαγαζιά διά τὰ φωνια της παραστάσεως, και στὰ σπίτια διά τὸ μοίρασμα των προσκλήσεων. Δεν ήξεύρω όμως αν θά έχουν και σάλπιγγα, διά να γίνεται ή ρεκλάμα κάλλιτερα. Όσον διά τον δωδεκαετή συγγραφέα του δράματος, αὐτός, καθῶς μου είπε, θά κάθηται επάνω, κοντὰ στον άμαξά. Και από αὐτὸ θά τον γνωρίζετε.

Σας άσπάζομαι ΦΙΛΑΟΝ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΔ'

— Άν μου ύποσχεθήτε πῶς δεν θά το ξανακάμετε, είτε τότε ο άγριος, θά σας όδηγήσω εις την άλλην άκρη του νησιῦ, όπου έχω άφισμένη τὴ βίβρα μου. Εκεί θά δώσω εις τον καθένα σας από ένα κομμάτι ψωμί και τυρί με ένα ποτηράκι κρασί και νερό όσο θέλετε από τὴ . . . θάλασσα, κ' έλπίζω να μη σας φανῆ άρμυρὸ πάλιν, κύρ Γιαννάκη μου. Έπειτα άμα τελειώση αὐτὸ τὸ λαμπρόν συμπόσιον, θά πιάσω τὰ κουπιά και θά σας πάγω στὸ σπίτι σας, όπου ή καϊμένη ή γρηῖ Πιγγῶνα, άχάριστα όντα, και ή καλή μίς Δόρα θά κλαίουν και θά οδύρονται πού έχαθήκατε . . . Είναι τέσσερες ή ώρα, και δρόμο, για να φθάσωμε στὸ σπίτι πριν νυκτώση !

— Έτσι λοιπόν, λέγει ή Κική, δεν είσθε ούτε άγριος ούτε ο κύριος Ροβινσόν.

— Πάλι τὰ ίδια ! λέγει ο ζωγράφος. Μά δεν το έκαταλάβατε άκόμη ; Δεν είμαι ο Ροβινσόν εγῶ. Είμαι ο φίλος του πατέρα σας, πού μ' έκάλεσε να έλθω και να μείνω κάθενά μὴνα εις την έξοχή σας διά να ζωγραφίσω, κ' επειδή δεν τον ήυρα εκεί, επήγα κ' έχάθησα εις του Άντώνη

του φαρι, έως οτου επιστρέψη. Το εκαταλάβατε τώρα;

— "Ω! λέγει η Κική, πόσο κουτά παιδιά θα λέτε πως είμαστε, κύριε ζωγράφε!

— Κουτά; λέγει ο καλός αγριος, όχι! αλλά, όπως το είπατε μόνοι σας, λιγάκι παλαβά, μικρά μου. Μά, αλήθεια, μου επιτρέπετε να σας φιλήσω, δεσποινίς Κική;

— "Ω! λέγει η Κική και πέφτει εις την άγκαλιά του. "Ηθελα κ' εγώ να σας φιλήσω, αλλά δεν είχα το θάρρος να σας το πω. Μου φαίνεται σαν να φιλώ τον μπαμπά...

Ο Γιαννάκης έπεριμενε την σειράν του.

— "Ελα και σύ, πλοίαρχε! λέγει ο ζωγράφος, φέρε τα μαγουλάκια σου. Και έπειτα:

— Μά, τί έχει λοιπόν ο κύριος Μπέμπης; Μήπως και τον έτρεψεν εις φυγήν ο λόγος μου;

— "Ω! όχι, κύριε Στέφανε, λέγει ο Παυλης, τον έκοίμισε μονάχα.

— "Ας μην τον ξυπνήσωμε λοιπόν! ειπε χαμογελών ο καλός μας ζωγράφος.

Και έσήκωσε στην άγκαλιά του με προσοχήν τον κύριον Μπέμπην, και διηυθύνθη προς την βάρκαν με τους

«Επήγαιναν γρήγορα.»

μικρούς φίλους του, όπως τους βλέπετε εις την εικόνα:

Ο κ. Μπέμπης έπήγαινε κοιμισμένος εις την άγκαλιά του καλλιτέχου, έπειτα η δεσποινίς Κική με το μεγάλο μπαστούνι της μεγάλης όμπρέλλας του, ο πλοίαρχος Γιαννάκης με την μεγάλην όμπρέλλαν, και ο Παυλης φορτωμένος την σάκκαν του

κ. Στεφάνου. Κ' έμπρός-έμπρός από όλους, ώ; έμπροσθοφυλακή ο κ. Λουλου. Κ' έπήγαιναν όλοι γρήγορα-γρήγορα, διότι τους έπεριμενε το ψαμοτύρι εις την βάρκαν.

(«Επεται συνέχεια»)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΟΛΥΜΝΙΑ Α. ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ
τυχοῦσα Πρώτου Βραβείου
εις τόν 78ον Διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος.

[18ε διήγησιν 2, 2. φυλλάδιον 32, σελ. 251.]

ΤΟ ΦΑΡΙ ΠΟΥ ΤΟΥ ΕΒΓΑΔΑΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

'Εδιάβαζα κατ' αυτας εις ένα μεγάλο βιβλίον, που αγόρασα με τας οικονομίας μου ως δώρον προς τον εκυτον μου δις την εορτήν μου, — βιβλίον γεμάτο από περιέργους ιστορίας, βιβλίον ανεκτίμητον δι' εμέ τέλος πάντων, όταν δεν διαβάζω τα σοβαρά επιστημονικά βιβλία... Τι έλέγαμε; — "Α, ναί!

'Εδιάβαζα λοιπόν ότι εις το ίχθυοτροφείον του Ζωολογικού Κήπου της Νέας Υόρκης παρετηρήθη κάποτε ότι όλα τα ψάρια, τα μικρά έπωσθήποτε, ήσαν κατά το μάλλον και ήττον πληγωμένα. Πως συνέβαινε αυτό; 'Εκάθισαν οι ειδικοί υπάλληλοι του ίχθυοτροφείου και παρηκολούθησαν μίαν ήμέραν τος κινήσεις των ψαριών μέσα εις την στέρναν. Και είδαν ότι ένα γουφάρι έκυνηγοῦσε τα άλλα και τα εδάγκανε.

— Νά το σκοτώσωμεν! ειπεν τότε ο ένας.

— Και να το φάμε! έπρόσθεσεν ο άλλος.

— Και έπειτα να πληρώσωμεν πρόστιμον, ειπεν ο τρίτος, ο και σοφώτερος.

Και επειδή ήτο σοφώτερος, έπήγεν άμέσως και έφερε μίαν όδοντάγραν,

έπιασε το ψάρι με την άπόχην, το έκράτησε με το χέρι του μέσα στο νερό δια να μην... πνιγίη άν το έβγαζεν εις τον άέρα, εφώναζεν ένα από τους συντρόφους του να τον 'δοθηθή, και έβγαλε ένα-ένα τα δόντια του ψαριού.

Το ψάρι εταράχθη άρκετά, έκλαψεν ήσως, αλλά επειδή ήτο μέσα στο νερό, δεν εφάνησαν τα δάκρυά του, — και έμεινε χωρίς δόντια, και χωρίς να πάθη τίποτε ή υγεία του.

Και από τότε εθεραπεύθη και δεν εδάγκασε πλέον τους όμοίους του...

Ο μύθος δηλοῖ ότι, άν έχετε ψάρια στη γυάλα, δεν πρέπει να τα πειράζετε ούτε ποτέ να προσπαθήσετε να τους βγάλετε τα δόντια, διότι τα ψάρια της γυάλας είναι πολύ ήμερα και δεν δαγκάνουν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

«Ο Κάρολος σήμερα μου έξεμυστηρήθη τα σχέδιά του:

— "Αιμιλία, με ήρώτησεν όρθοκοφτά, τί θα έλέγατε άν έφευγα; Καλά θα έκαμνα, ή άσχημα;

"Την έπεριμένα αυτήν την έρώτησιν από την ήμέραν που είχε λάβη την άδειαν του δικηγόρου δι' αυτό τω άπήνησα χωρίς να ταραχθώ:

— "Φαίνεται όλοφάνερα ότι το Κιμπασσέτον δεν παρουσιάζει στάδιον άρκετά εύρύ δια ένα φιλέδοξον νέον του είδους σας.

— "Ελάτε, τώρα, μίς Αιμιλία, και ειπήτέ μου σοβαρά, θα ήτο λογικόν να ταφώ εδω πέρα;

— "Καθίλου! άνέκραξα εγώ, άν μείνετε εδω, καταστρέφετε το μέλλον σας.

"Εκείνος ήρχισε να γελά, και μου ειπεν ότι άλλα λέγω την μίαν στιγμήν και άλλα την άλλην. Με έπληροφόρησε κατόπιν ότι ο γυναικάδελφος του δικαστού κ. Δίλλιγγαμ, ο όποιος μένει εις την Βοστώνην, έτυχε να τον ιδή κατ' αυτας, και επειδή εξ άκοής τον εγνωρίσε πολύ καλά από τον γαμβρόν του, τω προσέφερε την θέσιν του τείως συνεταίρου του που ειχεν άποσυρθή από την εργασία. Αυτή ή τύχη εινε ανέλπιστος δι' ένα νέον της ηλικίας του. Δεν εξεπλάγην άλλως τε καθόλου δι' αυτό, διότι πολλάκις ήκουσα έως τώρα τον δικαστήν Δίλλιγγαμ να εγκωμιάη τα προτερήματα του Καρόλου και να λέγη ότι, από τους είκοσι δικηγόρους που ειχεν εργασθή εις το γραφεϊόν του, δεν ειχεν ιδή ούτε ένα που ν' αξίζη όσον αυτός.

«Τον συνεχάρην εξ όλης καρδίας, χωρίς όμως να είπω καμμίαν υπερβολήν, δια να μην πληγώσω την μετριόφροσύνην του.

— "Και τότε αναχωρείτε; τον ήρώτησα κατόπιν.

— "Τον ερχόμενον μήνα.

— "Ο παππούς θα λυπηθή πολύ δια την αναχώρησίν σας.

— "Ω! ειπεν εκείνος, ο Γουήλ Κούρτις θα επιστρέψη εντός τριών έβδομάδων το πολύ άν έρχεται εδω όσον άλλοτε συχνά, κανείς δεν θα συλλογισθή να λυπηθή δια την άπουσίαν μου.

— "Α! μετά τρεις εβδομάδας πρόκειται να έλθη; τον ήρώτησα εγώ αφέλειστα αληθινά πολύ θα χαρώ που θα τον επανιδω.

«Διατί ζαρώνετε τα φρύδια σας, κυρία Φάγγ;

Κυρία Φάγγ.

— "Διότι βλέπω ότι σου άρέσει να βασανίζης τον καίμενον τον Κάρολον σ' ενόμιζα πολύ καλλιτέραν, Αιμιλία μου!

Αιμιλία.

— "Μά εγώ δεν τον βασανίζω καθόλου! 'Ηθέλατε λοιπόν να βγάλω το μανδύλι μου και να χύσω ποτάμι τα δάκρυα, διότι ανήγγειλε την προσεχή αναχώρησίν του; Αυτό με λυπεί πολύ, κυρία Φάγγ' αλλά ας μη ξαναμιλήσωμεν πλέον δι' αυτό το πράγμα.»

Αιμιλία.

«Μ' έρωτάτε διατί εινε άνω-κάτω το σπίτι. Ολίγην ύπομονήν, κυρία Φάγγ, και θα σας το είπω, άμπαρώ λίγο την αναπνοήν μου. Είκοσι φορές έως τώρα έκαμα νάρθη κοντά σας και να σας εκμυστηρευθώ όλην μας την άνησυχίαν, και να σας εξηγήσω όσα συμβαίνουν εδω μέσα, και τα όποια βεβαίως σας φαίνονται ακατανόητα. Αλλά κάθε φοράν έχανα το θάρρος μου. Πρέπει όμως να τα μάθετε επί τέλους.

«Μάθετε λοιπόν ότι σήμερα τον πρωί ο μπαμπάς ειπε στη μαμμά:

— "Έχω εν όριστικόν σχέδιον να σου υποβάλω, Καρολίνα. Θέλεις να πάμε και να εγκατασταθώμεν όλοι μαζί εις την Βοστώνην, και την φοράν αυτήν, ότι και άν συμβή, να μη χωρισθώμεν ποτέ;

«Περιττόν να σας είπω τί απήνητησεν ή μαμμά εις αυτήν την πρότασιν' εκλαίεν από την χαράν της!

«Κ' εγώ τόσον έμεινα ευχαριστημένη, ώστε άρπαξα την Εύρυδικήν από την μέσην, και την εχόρευσα ένα μεγάλο γύρον βάλας.

— "Με θέλετε κ' έμένα ως οικότροφόν σας;— ήρώτησεν ο Κάρολος τον μπαμπά.

«Ο πατέρας και ή μητέρα μου ά-

πήνησαν ναί εξ όλης καρδίας, και έβγήκαν μαζί να κάμουν έναν περίπατο με τ' άμάξι, κ' έγελοῦσαν και οι δύο σαν παιδάκια. Έφυγε και ο Κάρολος, δεν ήξεύρω δια ποῦ. Τί ευτυχής που ήμειθα όλοι! Και, όσον συλλογίζομαι ότι έπειτα από ένα τέταρτον της ώρας...

«Όχι, κυρία Φάγγ, δεν είμπορώ να σας το πω εγώ' ο Κάρολος τα ξεύρει όλα, και θα σας ειπή την σκληράν αλήθειαν δι' εμέ εινε αδύνατον αυτό!

«Κάμετε την προσευχήν σας να μας έλεήσει ο Θεός, κυρία Φάγγ, διότι μάς ήλθε μεγάλη συμφορά στο κεφάλι.

«Ο Κάρολος εινε άνησυχολιμένος, δεν έχει διαθέσιμον ούτε ενός λεπτού καιρόν, και δεν άντέχω πλέον να σας βλέπω τόσον άνησυχην και τριμαγμένην, κυρία μου Φάγγ' Αλλοίμονον! όσον μεγάλοι και άν εινε οι φόβοι σας, αδύνατον να φθάσουν το μέγεθος της φρενιτικής αληθείας!

«Όπως σας έλεγα, δεν ειχε περάση ούτε ένα τέταρτον της ώρας από την στιγμήν που έπήγαν έξω ο μπαμπάς και ή μαμμά, όταν εκτύπησεν ή πόρτα. Έπήγα ν' ανοίξω ήτο κά-

ποιος κύριος Τσαίηζ, από την Βαγγέρ, τριπεζιτικός υπάλληλος, ο όποιος εξητούσε τη γιγιά δια «υποθέσεις»... Τον ώδηγησα εις την τραπεζαρίαν, όπου ήτο ή γιγιά με τον παππού, και έπήγαινα να πάρω το εργόχειρόν μου δια να έλθω να σας κάμω συντροφίαν και να τους αφήσω να συνομιλήσουν μόνοις. Αλλά μία αναφώνησις της γιγιάς μ' έσταμάτησε και μ' εκάρφωσεν εκεί.

— "Από ποῦ έρχεται αυτό το χαρτί, κύριε Τσαίηζ; τον ήρώτησεν ή γιγιά, ενῶ συγχρόνως εγύριζε κ' εζαναγύριζε με τα δάκτυλά της ένα χαρτί που της ειχε δώση εκείνος' δεν το γνωρίζω

αυτό το γραμμάτιον. Δεν το γνωρίζω. — Πως; άνέκραξεν ο κ. Τσαίηζ, δεν το γνωρίζετε; λοιπόν, λέτε πως εινε πλαστόν;

— "Βεβαίωτατα πλαστόν, απήνητησεν ή γιγιά με την μεγαλύτεραν ψυχραιμίαν, και δεν θα σας το πληρώσω!

— "Τί εινε, Εύνίκη; ήρώτησεν ο παππούς, χωρίς να σηκωθή από την πολυθρόναν του.

— "Μία έπιταγή από είκοσι χιλιάδες δολάρια! Γνωρίζετε και σύ πολύ καλά ότι εγώ τέτοιο πράγμα ποτέ μου

«Λέτε πως εινε πλαστόν;» (Σελ. 349, στήλ. γ.)

δεν υπέγραψα. Νά, ιδε την!... Από ποῖον την ελάβατε, κύριε Τσαίηζ;

— "Ο κ. Φρειδερίκος Χώβ ήλθε και το εξηγγύρωσεν εις την τραπέζαν της Βαγγέρ, όπου εγώ είμμι υπάλληλος, απήνητησεν ούτος με τόσον ψυχρόν και συγχρόνως τόσον σφη και βέβαιον, ώστε ήσθάνθη ότι κάτι δυστύχημα ειχε συμβή. Ο μπαμπάς, έκνέφθη, ειχε κάμη χωρίς άλλο κανέν σοβαρόν λάθος' οι φόβοι μου μόνον έως αυτού έφθασαν τότε.

«Την στιγμήν αυτήν επέστρεψε και ο Κάρολος.

— "Εσύ που ξεύρεις τους νόμους,

νεκα του δυσαναγνώστου της υπογραφής και της διεύθυνσης, ή και της ένταλως ελλείψεως τούτων.

Συγχαίρω τους βραβευθέντας εις τον 80ον Διαγωνισμό των Δύσεων και περιμένα τας φωτογραφίας των προς δημοσίευσιν. Εις το προσεχές φύλλον ελπίζω δε θλ δημοσιεύη το σύμπλεγμα του Εσπαθώματος.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλ-λάξουν: ή *Αμυδρά Λάμψις* με την *Αδ-τριδα* του *Ωραίου* — ή *Θυμωμένος Κώνωψ* με το *Ενθουσιώδ*, *Αρσακειάδα Λαρίσης*, *Κυ-ριαν* με τας *Καμελίαις*, *Αθραν* του *Πηλίου*, *Αεροναυτοπούλαν*, *Κουνοῦτι* και *Νεαράν* *Γ-παρτί* — το *Μαραμένον Ρόδου* με το *Ο-ρεινον Θερινής Νυκτός*, *Αλκυονίδα*, *Κρυφο-δαγκανιάραν*, *Ίδεώδες Κουκλάκι* και *Άγ-γελον* της *Αγάπης* — ή *Μενελί* με την *Φαι-δίμη*, *Πούλι*-*Αράκον*, *Κυρία* με τας *Κα-μελίαις*, *Νιαγάραν* και *Ταπεινὸν Γιασεμί*. — ή *Θεσσαλὶς Καλλιτέχνης* με τὸ *Θεσσαλικὸν Ἄσθος*, *Προηγὸν Ἄγγελων*, *Κυρία* με τας *Καμελίαις* και *Βροτὴν τοῦ Διός* — ή *Κου-κουναροβρεμμένος* με τὸ *Ἄσθος τοῦ Μαίον*, *Λουλοῦδι* της *Καρδιάς*, *Ἀγωνιάσαν Ψυχὴν* και *Αταβήριον Ρόδου* — ή *Ποιμενὶς τοῦ Παναχαϊκοῦ* με τὴν *Βασιλοῦσαν τῶν Αἰθέρων* — το *Λουλοῦδι της Καρδιάς* με τὸν *Ἠγε-μόνα τοῦ Φωτός*, *Κιακὸν Ἄνεμον*, *Ἀλκυ-ονίδα*, *Κόκκινον Γαρίφαλο* και *Γαϊδουράγκα-θον* — ή *Βίσμαρξ* με τὴν *Ἀηδόνα της Ἰδης*, *Λιμνίαν Χάβ*, *Ίδεώδες Κουκλάκι* και *Στάν-λέν* — ή *Μεγιστεὺς* με τὸ *Δὸ - Ρε - Μι*, *Γλυκὸν Τραγουδιστὴν* και *Μαραμένον Ρόδου* — ή *Λόφος τοῦ Γάνου* με τὸν *Πρίγκιπα της Ἐπαλλάφου*, *Ἰπποτὴν τοῦ Πηλίου*, *Κεντρί*, *Μανταρινόγαγον* και *Νεκροκόρακα*. — ή *Ζαπτις* με τὸ *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ*, *Ἠλεκ-τρικὸν Σπινθῆρα*, *Πικρομένην Καρδούλαν*, *Κιτρινήν Μάσκαρ* και *Μαργαρίταν τοῦ Φά-νοσι*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δη-μοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἀν δὲν ἀναπαυδοῦσιν πρώ-τα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀρετιλόμενα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλδκι στέλλει ή Διά-πλασις πρὸς τοὺς φίλους της *Νεκροκόρακα*, *Δοῦκα δ' Ἀλανῶν* (αἱ παραγγελίαι σου ἐτε-τελέσθησαν) *Μεγιστέ* (βεβαίως, αἱ τωρι-αὶ ἐπιστολαὶ σου εἶνε καλλίτεραι· ἀλλὰ και αἱ πρώται, πού λεγεις, δὲν ἦταν «σαχλές»· τὸ ἄ-λατάκι δὲν ἔλειπε ποτε... ἀλήθεια, σ' εὐ-χαριστῶ διὰ τὸ ἐσπαθῶμα κ' ἐλπίζω νὰ ἔχη συνέλειαν ἀτελείωτον, τώρα μάλιστα με τὴν καινοτομίαν) *Ζαπτιδα* (ΕΕ) διὰ τὴν ὀρα-στάτην ἐκθεσιν τῶν ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου ἐντυ-πώσεων τῶντι, πόσα περίεργα και θαυμαστὰ παρουσιάζει ή σφροττορία! τώρα περιμένω και τὸ ἄλλο δέμα πού τὸ ἔχρεις διὰ προσεχῆ ἐπι-στολήν) *Βίσμαρξ*, *Φρούριον της Μορεμβασίας* (διατί μου γράφεις τόσο ὀλίγα; καταντᾶ νὰ μὴν ἔχω τίποτε νὰ σου ἀπαντήσω) *Σπιθα-Τίαν*, *Ἀρσακειάδα Λαρίσης* (εὐχαριστῶ πολ-λὸ διὰ τὸ ἐσπαθῶμα) *Χρυσὴν Ἀρθοδέμη* (μόνον, δύο λεπτά; ἄξιερώσω πολυ περισσό-τερα) *Ἀετιδέα της Νεαπόλεως* αὐτὸ ἔβαλα) *Μυστηριώδη Φύοιν* (ναί, εἴμεθα εἰς ἄλα συμ-φωνοί· ἐπέρασεν ή καταρροή και ὁ πονοκέφα-λος) *Δωδωναῖον* (βραβεῖον ἔστειλα, καθώς και ἄγγελία· εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων) *Νεαρόν Ἠθοποιόν* (πού εἶνε εὐτυχὴς διότι ἡ-εἰώθη νὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἰουλίου Βέρ-νερ, ἀλλὰ διατί δὲν ἔγραψε χωριστὰ τὴν ἀπάντησιν του εἰς τὴν 14ην Κυριακήν) *Διάβολον Ἐσπε-ρινόν*, *Κουκουναροβρεμμένον* (ἐντὸς τοῦ ἔτους θλ δημοσιεύσῃ τὸ Ἄποτελεσματὸν ὄλων μας τῶν Διαγωνισμῶν· ἀρα και ή «Ψυχολόγος» δὲν θάρρησῃ) *Μικρὸν Παραήλ*, *Μενελί* (ἔστει-

λα· ὁ Ἀναγίας σᾶς εὐχεται, ἀλλὰ δὲν νοῦτζει· ὅτι ἀρκεῖ ή εὐχὴ του...) *Θυμωμένον Κώνω-πα* (*Ἀσκήσεις* πρὸς δημοσίευσιν δὲν εἶνε ἀκό-μη δεκατὶ· θλ ἰδῆ· ποτε πρέπει νὰ σταλήν) *Μικροῦλαν Πατριονίαν*, (πού εἶχε τόσο καιρὸν νὰ μου γράψῃ τὴν εὐχαριστοῦμεν ὄλοι διὰ τὰ καλά της λογιῆς) *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*, *Λιμ-νίαν Χάβ* (ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν) *Πέτραν Σκανδάλου* κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27^ο Ο-κτωβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
“THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ”
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: **4.5.6.7.11.15. 16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις, πρὸς δραχ. 1,40 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, και πρὸς φράγκον χρυ-σοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: **1.3.8.9.12.13. 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντη-θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ὡν ἕκαστος τιμᾶ-ται: Ἄδεται φρ. 3. — Χρυσόδε-τος φρ. 6.

ΤΟΜΟΙ 4: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901 και 1902 ὡν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι της 6 Δεκεμβρίου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δεῖν νὰ γράψω- τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φράκλους, ὡν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1.

551. Λεξιγράφος.
Μόριον, αἰσθημα κακόν
Και μετ' ἀντωνυμία
Ἄρκουιν αὐτὰ εἰς τὸ λεπτόν
Νὰ κόψουν μ' εὐκολία,
Ἐν ὄνομα πολὺ κοινόν
Και μάλιστα βασιλικόν.
Ἐστάλη ἐπὶ ἔτυχίας Ε. Σολομοῦ

552. Συλλαβογράφος.
Ἄρθρον, με ἀντωνυμίαν
Και με ζῶον ἠνωμένον,
Ποταμόν μᾶ, σχηματίζει
Τῆς Εὐρώπης σφμισμένον.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ζώουρη

553. Μεταγραμματισμός.
Ἄδικα πολὺ κοπιάζεις
Ε νὰ βγάξῃ: I νὰ βάζῃ.
Μία θεότης χάνεται
Κι' ἄλλη φανερώνεται.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Καρδιογράφου

551. Παραλληλόγραμμον.
Δ * * * * * Νικητικασταθεῖον οἱ
Π * * * * * ἀπτερισκοὶ διὰ γραμ-
Μ * * * * * μάτων, οὕτως, ὥστε
Τ * * * * * νὰ σχηματισθοῦν δύο
Ο * * * * * δεκα ἐν ὄλω λέξεις,
ἥτοι πέντε καθέτως κ' ἑπτὰ ὀριζοντίως.
Ἐστάλη ἐπὶ της Ἐρεθώδους Νυκτός.

555. Ρόμβος.
Τὸ πρῶτον και τὸ ἔδδομον θλ εὐρῆς εἰς τὸ μῖσος.
Μικρόν τι ζῶον τᾶλλο μου, πού τὸ φοβᾶσαι· σίως.
Τὸ τρίτον εἶνε κάτι τί, πού κάποιος τὸ μοιράζει.

Τὸ τέταρτόν μου ἄχανές, πού ὄλα το σκεπάζει
Τώρα ἐρίνη, εἶλε μου, ἀρχαῖος τις ληστής.
Κ' ἐλύθη μ' ἑνα κτηνικόν ὁ ρόμβος παρεσθῆς.
Ἐστάλη ἐπὶ τῶν Κράθιος.

556. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 3 = Ἀθηναῖος στρατηγός.
2 4 8 3 = Στενὸς συγγενής.
3 6 5 8 3 = Νῆσος.
4 3 8 3 = Ἐπίθετον.
5 4 3 8 3 = Πάθος.
6 3 4 6 = Χώρα.
7 6 5 6 4 = Ἐπίρρημα τόπου.
8 5 6 1 8 3 = Ἐπίθετον.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀνεψίου του Βασιλείου

557-560. Μαγικὴ πόλις.
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνδὸς γράμματος ἐκίστης τῶν
κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς πόλεως: ἑλληνικῆς, πάν-
τοτε της αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τότε
λέξεις:

πλέω, Λαμία, λήθη, πολιτίον
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Θεσσαροῦ τῶν Κυθήρων.

561. Ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦν τὸνομα ἀρχαίας πόλεως, τὰ δεύτερα
Ἀυτοκράτειρας βυζαντινῆς και τὰ τρίτα ἀρχαίας
γερμανικῆς χώρας:
1, Νηρηίς. 2, Ὄρος της Τουρίας. 3, Γί-
γας. 4, Ἀίσθημα δυσάρεστον. 5, Ὀπλον ἀρχαι-
ον. 6, Θεός. 7, Ἀρχαία πόλις.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἰαίου της Δίερης.

562. Φωνηεντόλιπον.
στς-θντν-θντν-ρρδ-λν-μρς-πρκ
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Στεναγοῦ τ. υ. Ἀνέμου

563. Γρίφος.
ἦρξε τις τις
Ο μμ πολ τις m τις 111
μμ τις
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Πειθῆμου τοῦ Βορῆου.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35.
451. Πλανήτης (πλάνη, τίς.) — 452. Κάπαρις
— Πάρις. — 453. Κλέος· ἔλκος. 454. Καλή
(καρδιά)
455. Γ Ε Ι 456.-457.1, Ἡ λίρα (λί-
ρα). 2, Ἡ Κίνα (κίνα.)
Α Γ Α Υ Η — 458-462. Διὰ της
Κ Τ Υ συλλαβῆς σπα: σπάρος,
Π Η Ε σπάνιος, οσπασμός, Ἰ-
σπανία, σπάθη. — 463. ΚΟΥΤΛΗ-ΟΒΟΛΟΣ
(Κορτινα, Ὀβελός, Τομυρις, Λογγίνος, Ἰα-
λος, Ἡσιόδος.) — 464. Στέργει μὲν τὰ πα-
ρόντα ζῆται δὲ τὰ βελτίω. — 465 Ὁ Ἡσιόδος
ἦτο μέγας ποιητής.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ἡ λέξις λεπτὴ 10, διὰ δι τὰς συνδουητάς μὸς
λεπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ και αἱ
διεγώταται τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

J'exchange cartes postales illustrées
(paysages suisses), contre timbres-
poste des Etats Balkans, Grèce, Crète,
Chypre, Malte, Egypte, etc. — Jules Ri-
gaud, 6 Savoises, Genève (Suisse) (Γ, 78)

**Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταχθῶν.** Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Περικλῆς
Μελλᾶς, Ἡφαίστου 25, Πιρέε. (Γ, 85)

**Παρακαλῶ τοὺς εὐχρεστομένους νὰ μοι στέ-
λωσι γραμματόσημα και θέλουσί με ὑποχε-
ρώτῃ. — Μ. Galitsatos, διὰ τὴν Ἀνίδα Ἀγ-
Κοντογοῦρη. Soulina (Roumanie) (Γ, 88)**

**Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταχθῶν.** — Ἀδαμαντία Ν. Φακῆ, ὁδὸς Κο-
ρίνου, Πάτρας. (Γ, 87)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου της Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιηδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίας
και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρθέλειον

Ἐν Ἀθῆναις, 8 Νοεμβρίου 1903

Ἐτος 25^{ον} — Ἀριθ. 45

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΕΞΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἐ. φυλ. 28^{ον} σελ. 222.]

1, Ἰωάννης Σ. Πιστοφίδης. — 2, Ἀῦρα τοῦ Πηλίου. — 3, Ὁμοεικόλος Ψυχῆ. — 4, † Τριπύλι. — 5, Φώτιος Ἐμ. Πουπουλίδης. —
6, Σεντεμμενὴ Σιγωπίς. — 7, Κένταυρος. — 8, Ἀταβήριον Ρόδου, πρὸς ὄρος τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Συλλόγου «Νεότης» (κορυφαῖον τῶν Ὁμάδων). —
9, Ἐρημος (Σαχάρη κορυφαῖοστῶν Μονάδων). — 10, Βεατριχὴ. — 11, Κρόταλος. — 12, Ἀστὴρ της Ἀνατολῆς. — 13, Λευκὸν Κρίνον. —
14, Τσιγγαρέλλα. — 15, Ψάνα - Λούλα. — 16, Σοφία Ν. Τερτιροπούλου. — 17, Μιθριδάτης.